

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 9 | 1. MAJ 1930 | 79. AARGANG

VOR KIRKES STIFTER.

Skrevet til Hundredaars-Mindet om Genoprettelsen af Jesu Kristi Kirke i April 1830

Af *Morten A. C. Nicolaysen.*

—

I.

Den berømte tyske Digter Goethe udtrykte billedlig sin Forstaaelse af Jesus Kristus i følgende Ord: »Er glänzt uns vor wie ein Komet entschwinden, undentlich Licht mit seinem Licht verbinden«. I Forsøg paa at oversætte denne klassiske og højlig inspirerende Udtalelse, vil den lyde: »Han skinner for os som en Komet, der farer forbi, et uendeligt Lys forbundet med hans eget Lys«.

Der er i Verden i Dag en Strøm af mørk Tvivl og Vantro overfor Jesus Kristus, hans Ord og Gerninger, ja endog Fornægtelse af hans jordiske Liv. Men i de faa Optegnelser, som er levnet os, er der højt illuminerende Livstræk fra hans Drengeaar, tidlige Ungdomsliv og Manddomsaar, som fremstiller ham for os som Bæreren af det universelle aandelige Lys til Menneskeslægten.

Vi vil finde ved at overføre disse livsbelysende Træk til de følgende Emner, som er universelle for os, at Jesus Kristus, efter hvem vor Kirke (den saakaldte »Mormon«-Kirke) i

Sandhed er opkaldt, staar i nøje Forhold til ethvert af disse Emner i Forudsætning og Gerning.

Disse fremstaaende og evigt lysende Emner er opsummeret i følgende seks Punkter:

1. Helbred.
2. Sædelig Karakter.
3. Værdigt Medlemsforhold i Hjemmet.
4. Godt Borgerskab.
5. Tro paa Gud, vor himmelske Fader.
6. Tro paa Guds evige Budskab.

1. Jesus blev undfanget af absolut ren Sæd og født af fuldkommen sunde Forældre. Hans Moder var i en jomfruelig Tilstand siden Undfangelsen. (Det vil sige, Joseph »kendte« hende ikke.) Han viste sig at være i Besiddelse af et modstandsdygtigt Barnelegeme under Rejsen til Ægypten og tilbage til Nasaret. Optegnelser udenfor Bibelen fortæller os, han legede og boltrede sig i Nasaret-Omegnens herlige Natur og styrkedes i sin Opvækst ved Udendørsliv og alle de velsmagende Ting, Naturen frembragte for en sund Ernæring; af den Slags Ting var der en Rigdom i denne specielle Del af Palæstina.

(Denne Rigdom af Naturens Produkter i Jesu Fødeegn forholder sig særdeles godt til de højst vigtige Diæt-Regler for en sund Ernæring, som findes i det aabenbarede »Visdomsord« fra den opstandne Jesus til Profeten Joseph Smith.)

De Træk i Jesu Drengeaar, som særlig tiltrak sig Opmærksomhed, var hans store Hjælpsomhed mod de andre Drenge, han var sammen med. Og hvorfor skulde han ikke være hjælpsom og paa anden Maade lade forstaa, at Gud havde beriget ham med særlige Naadegaver. Naar han viste en saa vidunderlig Optræden i Manddomsaarene, hvorfor skulde saa ikke lignende Evner, omend i mindre Grad, træde frem i Drengeaarene.

Vi kan, i Betragtning af hans nedarvede Gaver og Kræfter, bedre forstaa Sundhedens Roser paa hans Kinder i hans Ungdomsaar og de tidlige Indtryk og Inspirationer, han modtog, naar vi tager et Overblik over Naturen i hans Omgivelser. Der fandtes i Palæstina ingen mere smilende Enge end i Nasarets lille Dal; det er et Paradis, siger Martyren Antony. Den var kendt for dens udmærkede Mælk og Honning, dens rene Vin, dens Olier og Frugter. Nasaret var bygget paa et Højdedrag. Jesus kunde i eet Blik omfatte hele den Landsdel, han var kommen

for at virke i; hans beskuede Libanons og Hermons Bjerge, Tabor Fjeldet, Jordans Flod, Galahads Hojdedrag, Esdralons Lavland, Havet imod Øst og Karmel med dens mange Erindringer om Elias.

Joderne og de Fremmede af andre Nationer var een Sammenblanding i Gallilæa, hvor Roms Garnisoner holdt Nationen under sit Herredomme. De har oget hans kosmopolitiske Indtryk.

2. Jesus modtog den elementære, tvangsmæssige Skoleundervisning, ligesom det var Tilfældet med andre Drenge paa hans Tid, og den var, ifolge jodisk Historie, noje forbundet med Synagogen. Den sædelige Karakters Nodvendighed blev tidlig indprentet i Bornene ved at lære dem Loven og Profeterne. Det var indpodet i Joderne, at uden Tro paa Gud og hans Lovs uforanderlige Morallære kunde der ikke være nogen Overbevisning om Synd. Den moralske Sædelære, begyndende fra det indre Liv, blev saaledes tidlig vaaget over og retledet i Jesu Ungdom. Han fik endvidere en god Opdragelse i Hjemmet under sin Moders og Plejefaders Omsorg og ved deres Læsning og Undervisning i de jodiske Skrifter. Vi kan slutte os til, at hun maa have fortalt ham om hans himmelske Fader, fordi han efter sin Fraværelse fra Hjemmet og Ophold i Templet i tolvaars Alderen besvarede sin Moders ængstelige Sporgsmaal saaledes: »Hvorfor ledte I efter mig: Vidste I ikke, at jeg maa være i min Faders Hus?« Her udtrykker han sig for forste Gang om sin Eenhed med Faderen i Sonneforholdet og Aandsfællesskabet. Hans usædvanlige Begavelse og Arv fra Faderen gav sig i Templet en Udfoldelse overfor de lærde Rabbinere, medens han baade horte og spurgte dem, og alle de Tilstedeværende var i hoj Grad forbavset over hans intelligente Opfattelse og Svar. Det er nedskrevet, at han gik med sine Forældre tilbage til Nasaret, og »han var dem underdanig«, d. v. s. lydig. Han lagde dermed for Dagen et Udtryk for »Etisk Karakter«.

3. Endvidere finder vi en korrekt Opfattelse af det gode Barneforhold og Medlemsskab af Hjemmet, hvori han ærede sine Forældre, medtagende Naade for Naade i sin Livsudvikling.

4. Jesus viste sig i sin tidlige Manddom som en god Samfundsborger, der havde Tro paa Gud, thi der staar skrevet om ham: »Jesus gjorde Fremgang i Visdom og Modenhed

og Yndest hos Gud og Mennesker.« Han modnedes i Uddannelse til Rabbi — en jødisk Lærd, Doktor og Lærer — som det fremgaar af andres Tiltale overfor ham. Det var Skik og Brug, at alle saadanne ogsaa lærte et Haandværk. Værdigheden af Haandens Arbejde, dets sunde Indflydelse paa Sjælen, som derigennem styrkes, og paa Livsudviklingen, som derigennem lutres, var Sandheder, der var lige saa ofte givet Agt paa af Jøderne, som de var uænset af Grækere og Romere. Rabbi Ismael, den berømte Astronom, lavede Naale; Rabbi José var Garver; Rabbi Jochanan var Skomager; Apostelen Paulus var Teltmager; »Haandens Gerning er Arbejderens Ære og Værdighed,« siger Rabbi Judah. Alle disse fremragende Mænd satte en Ære i og drog Omsorg for at have et standsmæssigt Haandværk at falde tilbage paa for deres aandelige og legemlige Ligevægt saavel som en større Forsikring om et varigt Levebrød. Matthæus fortæller os i det 13. Kap., at Jesus var Søn af en Tømrer, og Markus siger os i det 6. Kap., at Jesus selv var Tømrer og Bygmester. Ifølge Justinus, som var født i Samaria og virkede kort efter Kristi Tid, saa vandrede Jesus fra Sted til Sted og lavede Agerbrugsredskaber af Træ, saasom Plove, Bærestykker for Skuldrene, som var saa almindelige paa den Tid, da Brønde og Vandkilder laa borte fra Hjemmene; ligeledes var han Bygmester.

I denne Forbindelse er det værd at huske paa hans Udtalelser: »Mit Aag (Bærestykke) er let«, og hans Sammenligning af Huset, der blev bygget paa Sandvolden, og det, der blev bygget paa Klippegrunden. Det er to fyndige Illustrationer for alle unge Personer, hvis Ærgerrighed skulde være at udvikle etisk Karakter og godt Borgerskab. Under Udendørsliv og Arbejde med Hænderne udviklede Jesus et stærkt, modstandsdygtigt Legeme, som det viste sig i hans evangeliste Tjenestetid under hurtige Vandringer over ubefærdede Landskaber og stenede, knudrede Højdedrag. (Han har ogsaa lært os i sit Nutids »Visdomsord«, at den første og vigtigste Legemsøvelse for vort Helbreds Bevarelse er Spadseremotion, hvilket er stadfæstet af den forsøgsmæssige Videnskab.) Jesus beholdt sit Legemes og Sinds Friskhed ved at overholde de fysiske, mentale og aandelige Love, som er aabenbaret af Gud.

Der er ingen Tvivl hos mig om, at Jesus i sine tidlige Manddomsaar har udviklet sine haandværksmæssige Erfaringer, sine Studier af Naturen, af Literaturen og af Oldtidens Visdom ved de store Læresæder paa hans Tid — i Alexandria, Ægypten, med dets berømte Bibliotek, og i Persien — for at

kvalificere sig for sin høje Lærerstilling som Rabbiner og fremragende Borger. Det var en ganske naturlig Indskydelse fra Iagttagelser og Samtaler, da alle Købmænd, Karavaner og Rejsende (Ulærde og Lærde) fra Persien mod Øst og Ægypten mod Syd kom over denne kosmopolitiske Korsvej i Gallilæa, i Nasarets Omegn. Disse Karavaner gav nok Anledninger til Handelssamkvem, stor selskabelig Livlighed, megen Kommunikation, Meddelsomhed og Udveksling af Tanker og Begivenheder i fjerntbeliggende Stæder.

Lukas siger, at Jesus var borte fra Hjemmet.

Undersøgelser i gamle persiske Klostre har tilkendegivet, at en fremragende, omvandrende Personlighed ved Navn Jesus eksisterede paa hans Tid, og der er Optegnelser med lignende Udtalelser af denne Personlighed, som vi finder dem i det Nye Testamente. Det meddeles endvidere deri, at denne Personlighed vendte tilbage til sit Fødeland, Palæstina, efter at han havde staaet i Brechen for de Undertrykte og Fattige blandt Folket, brudt Staven over Afguderiet og forkyndt Guds Faderforhold.

Jesus havde en intelligent Opfattelse af sine Borgerpligter og erkendte, at han skyldte al sin Styrke til den timelige og aandelige Opbyggelse og Frelse af sit Folk — Israel.

Dette er en fornuftig Betragtning, uden at man dermed kommer ind paa Gisningernes Omraade, at Jesus, som ved sin Fødsel blev besøgt af de vise Mænd fra Østerland (fortalt ham af sin Moder), skulde komme til deres store Nation og møde deres fremragende Mænd i forskellige Livsstillinger, finde sig foranlediget til at staa op blandt Folket og for deres Velfærd bibringe dem af sin høje Intelligens. Persien havde paa forskellige Maader været forbundet med Jødernes Historie siden det babyloniske Fangenskab. En fremragende Jøde havde derfor ikke megen Vanskelighed ved at finde en Tilhørerkreds.

Vi har god Grund for at slutte os til, at Jesus har været borte fra sin Hjemstavn for en længere Periode, fordi Nathanael, først en Discipel af Johannes Døberen, senere en Discipel af Kristus, og bosiddende i en Naboby til Nasaret, ikke var bekendt med sin store Samtidige. Jesus har antagelig efter sin Hjemkomst og nogen Tid for sin offentlige Fremtræden i Evangeliets Tjeneste, fortsat sin haandværksmæssige Bestilling og optraadt blandt Folket som en Rabbiner, thi saaledes blev han tiltalt.

»Menneskenes Søn« stod nu vel forberedt for sit Livs højere

aandelige Pligter efter sit stærkt virksomme og ideelle Liv i Ungdommen og de tidlige Manddomsaar. Han var vel beredt ved Deltagelse i en værdig Borgers praktiske Pligter, men ogsaa ved den Udvikling, hans sjælelige Liv havde gennemgaaet ved Sorg over Israels Tilstand. Hans stærkt følsomme Karakter havde lært fuld Lydighed til Israels Oldtids-Lov: »at elske Gud og sin Næste som sig selv«. Og denne Lærdom havde han tilegnet sig ikke mindst ved alt, hvad han led og udholdt aandelig og fysisk ved at være Vidne til Menigmands social-økonomiske Nedværdigelse med alle dets Onder. Denne Nedværdigelse var særlig foraarsaget af Overklassens Selvretfærdighed og Ugudelighed og den saakaldte kirkelige Klasses falske Gudfrygtighed, med udvortes Hellighed, uden nogen sand Hjertets Omvendelse.

DEN DANSKE MISSION.

FORFLYTTELSER.

Ældste N. P. Andersen er forflyttet fra Københavns Distrikt til Aalborg, Ældste Arthur G. Lund fra Aalborg til København, Ældste Otto W. Andersen fra Aarhus til Aalborg, Ældste Bernard O. Andersen fra Aalborg til Aarhus og Ældste Merrill L. Gregersen fra Esbjerg til København.

AFLØSNING.

Ældste George H. Carlsen er blevet hæderligt afløst med Tilladelse til at rejse hjem, efter 27 Maaneders trofast Arbejde i den danske Mission.

Han afrejser den 22. Maj med S/S »America«. Vi ønsker ham en behagelig Rejse.

ANKOMST OG BESKIKKELSE.

Ældsterne La Vern Nelsen og Herbert C. Madsen, begge fra Provo, Utah, ankom til København med Skibet »United States« 17. April 1930.

Ældste Nelsen er beskikket til at arbejde i Aarhus og Ældste Madsen i Aalborg Distrikt.

Disse Brødre bydes velkommen til den danske Mission, og vi beder, at Herren vil velsigne dem i deres Arbejde.

Holger M. Larsen,
Missionspræsident.

DØDSFALD.

Godsejer Thomas S. Hermansen, en meget fremtrædende Mand i Aarhus, afgik den 31. Marts 1930 ved Døden af et Hjerteslag. Hr. Hermansen var 62 Aar gammel. I sin Ungdom var han Fotograf og var en af de første i Danmark, som tog levende Billeder. Skønt han ikke var Medlem af vor Kirke, sympatiserede han paa enhver Maade med de Sidste Dages Hellige og deres Tro, og Hundreder af deres Ældster har nydt godt af hans Gæstfrihed i de sidste 30 Aar. Thomas Hermansen var en i alle Maader hæderlig Mand, og hans største Glæde var at forsvare det, han mente var Ret. Sjælden har Mormonismen haft en varmere Forsvarer, og aldrig var han bange for at sige et godt Ord, mundtlig eller skriftlig, om de Sidste Dages Hellige, som han elskede og respekterede.

Han besøgte Salt Lake City flere Gange, og det er mindre end et Aar siden, han sidst var i Amerika, ved hvilken Anledning har opholdt sig flere Dage i Salt Lake City blandt sine mange Venner der.

Hr. Hermansen blev begravet fra sit smukke Gods »Allinggaard«, og over 200 af hans Venner var tilstede. Præsident Holger M. Larsen talte om Afdødes mange udmærkede Egenskaber og milde, vennesæle Sindelag. En Kvartet af Mormonmissionærer udførte Sangen, og Præsident Larsen indviede hans sidste Hvilested paa Grønbæk Kirkegaard.

»Stjernen«s Læsere ønsker at udtrykke deres Sympati med hans Enke, Søster Maria Hermansen, og bede Herren velsigne hende i denne Sorgens Tid. Missionærer og Venner i Utah, som har nydt godt af Hr. Hermansens Gæstfrihed, ønsker ogsaa at bevidne deres Deltagelse med Søster Hermansen.

H. M. L.

SØNDAGSSKOLEN

NADVERVERS OG KORLEKTIE.

Nadververs:

Gud sendte sin Søn, den Enbaarne, til Jord
For at forsone med sin Naade stor;
Thi han har vandret den tunge Gang
Og ført os fra Døden til Livets Vang.

Korlektie:

Johannes Aabenbaring 14. Kap. 6. Vers.

»Og jeg saa en anden Engel flyve midt igennem Himmelen,

som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bor paa Jorden, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk.«

MEDDELELSE TIL LÆSERNE.

Paa Grund af, at Søndagsskolelektierne altid ankommer saa sent, har det været meget vanskeligt at faa dem ud i rette Tid. Som Regel har vi været nødsaget til at benytte Lærernes Vejledninger i Stedet for de egentlige Lektier. For at raade Bod paa dette Forhold, udsender vi ingen Lektier for Maj Maaned, men benytter i Stedet denne Maaned til at indhente tiloversblevne Lektier fra April eller repetere tidligere Lektier. Fra 1. Juni haabe vi saa at komme i den rette Orden igen.

REFSELSE.

Av *Carl M. Hagberg,* Oslo gren.

Å bli tildelt en liten refselse eller en liten formaning, blir i almindelighet sjelden tålt, det være sig innenfor vårt kirkelige område eller ute blant menneskenes barn. Den blir som regel ikke tolerert, ennskjønt den mangen gang kan være til vårt eget beste. Og på den annen side er man også bange for å fornærme nogen eller å bli misopfattet, så av den grunn unnlater man ofte å lede hinannen inn på de rette veier, der hvor man ser, at en eller annen kan komme ut på skråplanet. Hvad er da naturligere, enn at man på en kjærlighetsfull måte gjør vedkommende opmerksom på den fare, som kan være nær for hånden? Riktignok kan man bli tilbakevist med: »Hvad har du med dette å gjøre? Det blir min sak. Er du min vokter?« Sådanne svar beviser jo, hvor liten forståelse denslags mennesker har, der søker å unddra sig den reddende hånd, som er blitt dem rakt, eller å erkjenne den situasjon, de er kommet i, ved å motta gode råd og formaninger og bli sympatisk behandlet. Vi skulde jo vite, at sålenge vi vandrer her i vår prøvestand, er vi hverandres voktere, og om vi ikke advarer hverandre fra dette eller hint, er vi ansvarlige derfor likeoverfor Herren. Ti han har også sagt: »Om I ikke táler refselse, er I ikke mitt folk.« Og således kan vi også se det gamle Israel, hvorledes Herren refset det for dets ugudelighet og

motstand mot Herrens befalinger. Likeledes ser vi, at Paulus, der var en så oplyst og lærd mann, fikk sig tildelt en meget alvorlig refselse, likesom profeten Joseph Smith også blev meget streng refset, fordi han for et øieblik ikke holdt sig Guds befalinger efterrettelig. Men disse Herrens tjenere mottok refselsen med ydmyghet og en angergiven ånd, fordi de så sine feil. Andre av vår kirkes mest fremtredende folk blev også refset av Herren. Men de tålte det ikke og forlott kirken av den grunn. Men la oss erindre, at de allikevel på dodsleiet bar sine kraftige vidnesbyrd om sannheten av det verk, de hadde vært med å fremføre for verden. Nu kan spørsmålet komme til oss i vår tid. Selv om refselsen ikke kommer direkte fra Herren, men fra hans bemyndigede tjenere, er vi så faste i vår tro, at vi tåler refselse fra prestedømmet? La oss ta spørsmålet frem og besvare det for oss selv. Om der finnes sådanne, som ikke vil respektere eller tåle en tilrettevisning fra Herrens bemyndigede tjenere, så vil jeg si med en gang, at de har en meget farlig tankegang, og om de ikke vil forsøke å revidere sin opfatning av dette spørsmål, vil de før eller senere falle fra treet som brukne kvister.

Der skulde kun være én mening blant oss som Herrens folk, at når refselsen er begrunnet, har det ledende prestedømme ikke alene rett, men også plikt til å foreta denne refselse, når det gores i kærlighet til den, som det gjelder. Vi har meget å lære, før vi blir ydmyge nok til å forstå, at refselsen er til vort eget gavn og vil bli av uvurderlig nytte for oss senere i livet. Når vi kommer så langt, vil også den gode ånd innfinne sig i våre hjerter, og vi vil føle oss styrket, glade og tilfredse.

Selv du, kjære bror — der er tildelt det høie og hellige prestedomme og har fått det store privilegium å være en lærer og til å besoke den hjord, der er dig anbetroet — også dig er det tillatt å refse og formane, men vær forsiktig, at det blir utfort i kjærlighetens ånd. Og skulde dørene bli lukket igjen for dig, så husk, at de, der gjør dette for å holde dig borte fra din gjerning, som prestedommet har betrodd dig, engang vil finde dørene lukket for sig.

Erindre også, hvad der siges i 1. Peter 5: 1—4: »De eldste blant eder formaner jeg som medeldste og vidne om Kristi lidelser, som dem der og har del i den herlighet, som skal åpenbares: Vokt den Guds hjord, som er hos eder, og hav tilsyn med den, ikke av tvang, men frivillig, ikke for ussel vin-

nings skyld, men av et villig hjerte, heller ikke som de, der vil herske over sine menigheter, men således, at I blir mønstre for hjorden; og når overhyrden åpenbares, skal I få ærens uvisnelige krans.«

REFERAT FRA KØBENHAVNS DISTRIKTSKONFERENCE.

Københavns Distriktskonference faldt denne Gang sammen med Højtideligholdelsen af Hundredaars-Jubilæet. Naar saa hertil kommer, at det var den sidste Konference, ja overhovedet de sidste Møder, der blev afholdt i Korsgade 11, saa er det ogsaa dermed sagt, at denne Konference var en Begivenhed, som sent vil glemmes af dem, som overværede den.

Konferencen tog sin Begyndelse Lørdag den 5. April Kl. 7 Aften. Mødet blev aabnet med Salmen: »Vi glædes og frydes«. Efter Bøn af Broder Søren Christensen blev Salmen: »Stor Herren er og til hans Pris« afsunget. Distriktspræsident Carl M. Nielsen og Missionspræsident Holger M. Larsen ønskede Forsamlingen Velkommen og udtrykte deres store Glæde over at faa Lov til at deltage i denne enestaaende Højtidelighed. Efter at der var optaget Rapport over Fremmødet fra de forskellige Organisationer, blev der udført et kort Program. Der var en Pianosolo af Else Hansen samt korte Taler af H. A. Ogaard, Christian Larsen, Thora Petersen og Th. Bregentoft samt af de to sidst indkomne i Kirken Broder Paul Gerths og Søster Asta Kiær.

Derefter blev der opført en Række Tableauer, som fremstillede Kirkens første Dage. Sangkoret assisterede, og det hele, som gjorde et dybt Indtryk, var arrangeret af Christian Nielsen.

Til Afslutning sang man Salmen: »Se et Land«. Taksigelse af Jens P. Hansen. Der var 139 tilstede.

Søndag den 6. April begyndte det første Møde Kl. 10 Morgen. Det samme Program, som blev udført i alle Kirkens organiserede Grene paa den samme Tid, blev ogsaa fulgt her. Efter at de bestemte Salmer var afsunget og H. A. Ogaard havde oplæst det første Præsidentskabs Hilsen, var der korte Taler af Kathrine Christensen om: »Betydningen af at være Forældre i Jesu Kristi Kirke«, og af Ældste Geo H. Carlsen

om: »Evangeliets Indforelse i Danmark«. Missionspræsident Holger M. Larsen foreslog Kirkens Generalautoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner, hvorefter han ledede Forsamlingen i »Hossiannaraabet«. Dette, som vel var ukendt for de fleste Deltagere, undlod ikke at gore et dybt Indtryk. Tilstede var 159.

Fastemodet begyndte Kl. 2. Nadveren blev uddelt, hvorefter Missionspræsident Holger M. Larsen foreslog til Opholdelse John A. Widtsoe som Præsident over den europæiske Mission; Leah D. Widtsoe, Præsidentinde over de Kvindelige Hjælpeforeninger i den europæiske Mission; Holger M. Larsen, Præsident over den danske Mission; Vera S. Stone, Sekretær for den danske Mission; Della V. Andersen, Missionsstenograf og Distriktssekretær; Eva Mabel Giertsen, Redaktionssekretær og Translatør for »Skandinaviens Stjerne« og Carl M. Nielsen, Præsident over Kobenhavns Distrikt. Endvidere foreslog han folgende til at virke i Kobenhavns Gren: Carl M. Nielsen, Vera S. Stone, Della V. Andersen, Eva M. Giertsen, Leslie T. Hintze, Merrill L. Gregersen, Anders Andersen, Hyrum D. Andersen, samt Arthur G. Lund og Howard Rasmussen i Slagelse Gren, Ellis P. Christiansen og Kenneth H. Nielsen i Holbæk Gren, E. Rush Christensen og V. Blain Larsen i Helsingor Gren. Ligeledes foreslog han det lokale Forstanderskab til Opholdelse i de Helliges Tro og Bonner: Jens P. Hansen som Forstander, Thorvald Bregentoft forste Raadgiver og Einar Hansen anden Raadgiver, og som Forstander over Bornholms Gren Carl Andersen. Ældste Geo H. Carlsen blev aflost med Tak for vel udfort Arbejde og med Tilladelse til at rejse hjem. Ældste N. P. Andersen blev overflyttet fra Kobenhavns Distrikt til Aalborg. Alle Forslag blev eenstemmig vedtaget.

Efter at Irma Wessberg og Edmond Kaiser havde læst op fra Pagtens Bog, blev der sunget en Salme: »O, sig hvad er Sandhed«. Derefter blev Tiden overladt til Soskende til at bære deres Vidsnesbyrd. Den første var Jacob Jensen, som har været Medlem af Kirken i 56 Aar. Derefter benyttede en stor Del af Forsamlingen Anledning til at bære deres Vidnesbyrd.

Efter Salmen: »Pris Gud« sluttedes Modet med Taksigelse af Ældste Anders Andersen. Tilstede ialt 117.

Aftenmødet, som begyndte Kl. 7, var besøgt af 218. Efter Sang og Bon rejste hele Forsamlingen sig og blev staaende

1 Minut i stille Andagt. Et ypperligt Program blev udført, bestaaende af Sang, Musik og Oplæsning. Ikke mindst bidrog Sangkoret under Ledelse af Valdemar Jacobsen til at gøre hele Aftenen saa festlig, som den blev. Talerne var Ældste Ellis P. Christiansen, som talte om »Denne Uddelings Ledere«, Ældste Niels P. Andersen, som talte om »Mormonismens Frugter«, og Eva M. Giertsen, som talte om »Frelse for alle — Mormonismens Grundvold«.

Tilslut talte Missionspræsident Holger M. Larsen om det herlige Privilegium, vi har faaet, som lever i disse de sidste Dage, og bar sit Vidnesbyrd om Sandheden af Evangeliet.

Mandag Aften Kl. 7½ blev der igen afholdt Møde, hvor et godt Program blev udført, bestaaende af Musik og korte Taler. Derefter blev der opført et Optog, som fremstillede forskellige Scener fra Kirkens Historie. Tilstede 207.

Tirsdag Aften blev Konferencen afsluttet med en meget vellykket festlig Sammenkomst. Der blev serveret et godt Maaltid, holdt korte Taler og opført et meget fornøjeligt Stykke: »Om Forladelse«. Tilstede ca. 200.

E. M. G.

I VORE FODSPOR.

Af Ældste *Canova Nelson,* East Central States Mission.

En Fader og hans lille Søn gik en Dag over en opblødt Gade paa en regnfuld Dag. Da de kom over, raabte den lille glædestraalende: »Se Papa, jeg gik i dine Fodspor hele Vejen!«

Rører ikke denne lille Beretning ved ømme Strenge hos enhver af os? Til nogle bringer den Glæde, til andre Sorg.

Som en Illustration vilde jeg gerne fortælle om to Familier, som jeg har haft Anledning til at kende meget godt. Faderen i den første Familie var født og opvokset i det sydvestlige af U. S. A. Han giftede sig og rejste nordover. Senere døde hans Hustru, og han giftede sig igen. Det var paa denne Tid, jeg blev kendt med ham og hans Familie. Han holdt ikke af at arbejde, men vilde skaffe sig en Levevej paa den lettest mulige Maade. Da saa Alkohol-Forbudet kom i de Forenede Stater, fandt han ud en let Maade at tjene Penge paa. Han flyttede op i Bjergene med sin lille Familie og begyndte der at tilberede og sælge alkoholholdige Drikke.

Tiden gik. Drengene og Pigerne gik i deres Faders Fodspor

hele Vejen, og de valgte den samme Levevej, som deres Fader havde valgt. Efterhaanden blev de mere og mere dristige. Stadig kom de i Konflikt med Loven, og tilslut blev de sendt i Fængsel. Tror de nu, denne Fader vilde have udgydt Glædestaarer, hvis han havde mødt en af sine Sønner paa et saadant Sted, og denne havde sagt til ham: »Se, Fader, jeg gk i dine Fodspor hele Vejen?« Tror De ikke, han hellere vilde græde Sorgens og Angerens Taarer over det slette Eksempel, han havde givet sine Børn? Hans Børn af første Ægteskab har alle været i Fængsel, hans Døtre ikke alene for at have solgt Alkohol, men ogsaa for at have brudt andre Love.

Han har tre Børn i det andet Ægteskab, og indtil den ældste var 18 Aar gammel, havde de aldrig været paa en Skole. Hvorfor ikke? Fordi de i alle disse Aar havde været sammen med deres Forældre oppe i Bjergene, hvor de kunde undgaa Lovene. Endelig blev han grebet og tvunget til at sende de to yngste Børn i Skole. Naar disse to Piger bliver ældre, vil de saa sige til deres Fader: »Jeg gik i dine Fodspor hele Vejen?« Eller vil de sige: »Fader, dit Spor fører nedad til Fordærvelse og Ødelæggelse. Vi vil vandre paa en anden Sti, som fører opad?« Tiden vil vise det.

Den anden Familie kan, naar de møder deres Fader, sige med Stolthed: »Se, Fader, vi har gaaet i dine Forspor hele Vejen.« Den Fader vil kunne sige: »Vel gjort, I gode og trofaste Børn.«

Denne Fader, som selv havde vandret i sin gode Faders Fodspor, indehavde mange ansvarsfulde Stillinger i Kirken, og han gjorde altid sit bedste for at fylde disse paa en god Maade. Hans Stræben gik altid opad. Han viste sine Børn en god Vej at vandre paa. Han vil kunne glæde sig, naar de siger: »Se, Fader, vi har gaaet i dine Fodspor hele Vejen.« Kan de sige det? Lad os se. En er Præsident over en af Zions Stave; en har haft fremtrædende offentlige Stillinger. En er Biskop. Tre har arbejdet som Missionærer og en har et kendt Navn som Lærer. Deres Fader kan i Sandhed hæve sit Hoved i Stolthed, naar han hører sine Sønner sige: »Fader, vi har gaaet i dine Fodspor hele Vejen.«

Præsident Geo. H. Brimball siger: »En Ørn svæver op mod Højden; et Svin vælter sig i Dyndet.« Gaar vi som et Folk i vore kære Pioner-Forældres Fodspor og søger vi, som Ørnen, op mod Højden? Eller gaar vi bort fra denne rette og trange Sti og gaar med Svinet ned i Dyndet?

Vi begynder paa Livets Landevej. Vi gaar kun et kort Stykke, saa deler Vejen sig. Der er Skilte, som viser Vejen. Det ene peger opad mod Hojden, det andet peger nedad. Vil vi være istand til at vælge den bedste Vej? Denne Sti er lidt vanskeligere at gaa. Men hvad stræber vi efter? Ønsker vi de Ting, som fordærver Menneskene, eller onsker vi Guds Gave, som er evigt Liv?

Vor Herre og Frelser har klart og tydeligt vist os den Vej, som forer til det højeste Maal. Maatte vi alle vandre i hans Fodspor, saa at vi, naar vi naar dette Maal, kan løfte vore Hænder og sige: »Vi gik i dine Fodspor hele Vejen.«

MARTIN HARRIS'S VIDNESBYRD.

Et Vidnesbyrd, som blev givet af Broder W. H. Homer den 3. Januar 1922 Kl. 17,15 i hans Svigersons og Datters Hjem i Kodaio Blvd. Nr. 2522, Chicago:

»Jeg var 76 Aar gammel den 13. Juli. Jeg er endnu en Dreng. Jeg var fodt i Illinois i et Telt. Jeg var 24 Aar gammel, da jeg forst saa Martin Harris.

Omkring Midten af Dec. 1869 modte jeg Martin Harris i Byen Kirtland, Ohio. Min Hensigt med at rejse til Kirtland var at besoge Templet. Jeg fandt, at Martin Harris tog Vare paa Noglerne. Da vi bad ham om at vise os Templet, tilbod han meget venlig sin Tjeneste. Efter at vi havde gaaet gennem hele Bygningen, og han havde udtalt mange nedsættende Ord om Præsident Brigham Young, spurgte jeg ham, hvad han nu tænkte om Guddommeligheden af Mormons Bog. Hans Svar var: »Unge Mand, ser du, at Solen skinner gennem dette Vindue? Lige saa sikkert, som at Solen skinner og giver os Lys om Dagen og at Maanen og Stjernerne lyser om Natten, ligesaa sikkert ved jeg, at Mormons Bog er Sandhed, for jeg saa Engelen, jeg hørte hans Stemme, jeg saa og berorte de Plader, hvorpaa Mormons Bog var skrevet og hvorfra den, ved den Helligaands Kraft, blev oversat af Profeten Joseph Smith, som jeg, formedelst den Helligaands Gave og Kraft, ved var en sand Guds Profet, udvalgt til at aabne den sidste Husholdning — eller Tidernes Fyldes Husholdning.«

Den folgende Sommer rejste Martin Harris til Utah og mødte der sin Familie, som var rejst i Forvejen for ham, og

mange Venner fra gamle Dage. Han blev igen forsonet med Brigham Young. I Tidens Løb fornyede han sin Pagt og blev paany Medlem af Kirken, og han var trofast til sin Død den 10. Juli 1875, i Clarkston Cache County, Utah.

Jeg er den eneste nulevende, som sad ved hans Seng, da han døde. Faa Dage for hans Død, blev han meget svag og var ikke istand til at forlade sin Seng. Naboer og Venner gjorde alt, hvad de kunde for at hjælpe Martin Harris jun., som han boede hos, med at pleje den gamle Herre. Om Aftenen den 10. Juli gik min Moder og jeg til hans Hjem for at afløse hans Søn og Svigerdatter for en kort Stund. Da vi kom ind i Værelset, sov den gamle Herre, men han vaagnede snart og bad om en Drik Vand. Jeg lagde min Arm under hans Hoved og løftede ham op. Min Moder satte et Glas Vand til hans Læber, og han drak. Han lagde sig saa tilbage paa Puden, aabnede Øjnene og genkendte mig. Han rakte sin Haad ud og sagde: »Du er min Ven.« Jeg greb hans Haand, og hans Ord var klare og tydelige. Han sagde: »Ja, jeg saa Engelen. Jeg hørte hans Stemme, jeg saa og berørte de Plader, hvorpaa Mormons Bog var skrevet og hvorfra den blev oversat af Profeten Joseph Smith, om hvem jeg ogsaa bærer det Vidnesbyrd, at han var en sand Profet af den levende Gud.«

Han sluttede at tale og lagde sig tilbage paa Puden. Hans Greb om min Haand begyndte at løsne. Jeg tog min Haand bort. Han snappede efter Vejret to eller tre Gange, og netop idet Solen gik ned bag Bjergene i Vest, gik Martin Harris' Sjæl ind i det store Ukendte.«

Undertegnet af W. H. Homer.
Bevidnet af J. E. Arrington.

VORE MØDRE.

Af *Lea D. Widtsoe.*

En Flod kan aldrig stige højere end dens Udspring. Selv om Behovet er aldrig saa stort, saa er der uigenkaldelige Love, som kontrollerer Flodens Kurs og Tryk. Om nogle af disse Ting forandres, saa sker det gennem Virksomhed fra andre Love og Kræfter, som forandrer eller afleder den oprindelige Aarsag.

Verden i Dag ved, at et Barns hele Liv bliver præget af de

Indtryk, det faar under de første fem Aar af dets Liv. Under denne Periode skulde dets Moder være dets bogstavelige »Ledestjerne« med Hesyn til dets fysiske og moralske Velfærd. Enhver naturlig lille Piges tidligste og største Ønske fra hendes vaagnende Tankeliv til hendes modne Alder er det at blive en god Moder til de dejlige »Drømmebørn«, som en Gang i en lykkelig Fremtid skal blive til Virkelighed i hendes Arme. Men det blotte Ønske er ikke tilstrækkelig. Det maa gennem daglig Opdragelse udformes til at naa det, som hun har foresat sig. En forsømt, uren Kilde kan ikke give friskt Vand. Den maa renses fra Bunden og i hele dens Løb.

Verdens Tilstand i Dag kan hovedsagelig tilskrives Menneskenes Mødre — ikke blot Nutidens — men ogsaa tidligere Tiders, dem, som under denne betydningsfulde Udviklingstid har forstaaet at give Barnet det rette Indtryk eller gennem Ligegyldighed og Uforstand har tilladt onde Tendenser at komme ind i Barnets Liv og opvække Trods og Modvilje. Denne Paastand formindsker ingenlunde Betydningen af Faderens Indflydelse eller ledende Haand.

Om blot i de sidste Generationer enhver Datter af Moder Eva havde indplantet i sit Barn Skønheden af at vise Forstaaelse mod sine Medmennesker, Tillid til deres medfødte Godhed, Vished om og Tryghed i vor himmelske Faders Ledelse af hans Barn ind paa Fredens Veje, da vilde Selviskhed og Synd være mindre og Strid være umulig.

Det gengivne Jesu Kristi Evangelium har givet Kvinden hendes Fødselsret tilbage. Først i Hjemmet, hvor hun arbejder som en selvstændig tænkende Medarbejder til sin Mand, og saa i Samfundet, som jo ogsaa er et eneste stort Hjem.

Dersom den intelligente, emanciperede Kvindestand af i Dag vilde ophøre med at stræbe efter at faa udføre Mandens Arbejde og efterligne ham og i Stedet arbejde for den unge Slægts Udvikling og Opdragelse, saa vilde der gøres større Fremskridt. For ethvert stort Livsværk maa der gøres store Forberedelser. Det virkelig store kommer aldrig af en Tilfældighed. Den rigtige Dannelse og Opdragelse af Mødre er vort Ansvar i Dag og altid.

»Bed altid, paa det du maa vinde Sejr, at du maa overvinde Satan, og at du maa undkomme Satans Tjeneres Hænder, der understøtte hans Gerning.« — Pagtens Bog 10: 5.

KVINDEFORENINGERNES KONFERENCE.

De Kvindelige Hjælpeforeninger i Danmark afholdt Konference Søndag den 16. og Mandag den 17. Marts i Anledning af 88-Aarsdagen for Kvindeforeningens Organisation. Der blev afholdt tre Møder, Søndag Kl. 2 og Kl. 7 og Mandag Kl. 7½. Et for Anledningen udarbejdet Program blev udført, det samme i alle organiserede Grene i Danmark.

SPILDER DE DERES TID?

Der behøves kun et Øjebliks Overvejelse for at blive klar over, at vi Mennesker spilder en umaadelig Mængde Tid. Menneskets Tid er kort, og Tiden er dyrebar. Man skulde tro, at et Menneske vilde værne om sin Tid, som en Gnier værner om sit Guld.

Naturen kan have Raad til at ødsle med Tiden, fordi den har saa rigelig af den. Imellem Tertiær- og Kvartærperioden i Jordens Udvikling strækker der sig Millioner af Aar. Det tager mere end et Tusind Aar, før et af Sequoia-Kæmpetræerne i de kaliforniske Skove bliver udviklet. Der er Fremkomster af Dyrelivet, som varer i Hundreder af Aar.

Men Menneskets Liv er kort. Det behøver vi ingen Videnskabsmænd til at fortælle os. Hvilken Rolle spiller nogle faa Aar mere eller mindre?

Mennesket kan ikke leve, til det er 1000 Aar gammelt. Og dog er der et Virksomhedsomraade for hans Sjæl, Sind og Hjerte stort nok til at holde det beskæftiget for et Tidsrum af ti Gange 1000 Aar, om det kunde leve saa længe.

Naar vi nu ved, hvor usigelig kort vor Tid hernede er, er det da ikke forunderlig, at vi spilder saa mange Timer med at besvære vore Hoveder med Ting, som absolut ikke er det værd?

At arbejde for at opholde Livet samt for at samle Midler for Familien og for Alderdommen, at sove eller paa andre Maader sørge for at holde Legemet sundt og at vie Resten af Tiden til aandelig Udvikling, synes for de fleste Filosofer at være den bedste Maade at anvende Tiden paa.

Og dog er det saa faa Mennesker, som følger dette Program. De, som har Fremgang i deres Arbejde, forsømmer svært ofte at drage Omsorg for deres Helbred og aandelige Udvikling

for at samle flere Penge, end de nogensinde kan være istand til at bruge. De, hvis Hovedinteresse er Morskab og Fornøjelse, forsømmer ikke alene deres Arbejde og aandelige Udvikling, men forkorter ogsaa deres Tid her paa Jorden ved at forsømme de almindelige, anerkendte Leve- og Sundhedsregler.

Til alt dette kommer saa den Tid, som spildes med Bekymring over, hvad andre Mennesker tænker om os, med daarlige Vaner, med Beruselse, Sladder og fremfor alt med den rene Dovenskab. Naar vi tænker lidt over disse Ting, indser vi snart, hvor mange dyrebare Minutter der spildes hver eneste Dag.

Lær alt, hvad De kan om Verdens Historie, om Stjernehimmelens Vidundere, om Soens Dyb, om Tidsaldres Litteratur og om Naturens Virksomhed. Uanset hvor langt De naar frem, vil De finde Tilfredsstillelse, naar Deres Time slaar, fordi De ikke har spildt Deres Tid. (Fra Liahona)

DØDSFALD.

Adam Lind Petersen, som var fodt den 2. Marts 1870 i Huntsville, Utah, dode i sit Hjem i Salt Lake City den 29. Marts 1930 efter et langt Sygeleje. Vi ved, at dette Budskab vil vække Sorg ogsaa hos hans mange Venner i de skandinaviske Lande. Broder Petersen har været en meget nidkær og aktiv Arbejder i Kirken. Han har udfort 4 Missioner, 2 til Skandinavien og 2 til Staterne. Hans første Mission her i Danmark var i Aarene 1892—94. En Del af denne Tid var han Distriktspræsident i Kobenhavn. Sidste Gang han var her, i Aarene 1902—04 var han Præsident over Aarhus Distrikt. Det var ham, som kobte Borupsgade 12 til Kirken.

Ikke alene i kirkelig, men ogsaa i politisk Henseende har han været en meget aktiv Mand. Blandt andet har han indehaft Stillingen som Sekretær baade paa Rigsdagen og paa Kongressen i Washington D. C.

Ved hans Dod var han Forretningsforer for Kirkens fremmedtalende Blade. Han efterlader sig sin Enke Soster Anna M. Petersen, 4 Dotre og 5 Sønner, hvoraf 2 har udfort en Mission til Danmark, 4 Søstre og 2 Brødre, nemlig Alma L. Petersen og Joseph L. Petersen, som begge vil være kendt fra deres Missionstid i Danmark, den sidstnævnte som Missionspræsident.

»MORMON«KIRKENS KVINNER.

Av *Susa Young Gates* og *Leah D. Widtsoe.*

Oversatt til norsk av *Eva Mabel Giertsen.*

(Fortsat fra Side 120.)

BARNA ORGANISERES.

Lenge før den særpregede selvbestemmelsesånd hadde festet sig ved amerikansk barneliv, inspirerte Guds ånd den edle »mormon«mor, fru Aurelia S. Rogers, som rådførte sig med Eliza R. Snow om dannelsen av en barneforening. Frøbels lærdommer hadde nettop begynt å trenge sig frem i Østens opdragelsescirkler, men som alltid, den forudseende »mormon«kvinne handlet, mens andre drømte.

President John Taylor tillot bevegelsen å organisere småbarn i »Primary«-organisasjoner i året 1878. Denne kalte til tjeneste søstre og mødre, som vilde hjelpe til å opdrage de små til ideelle borgere i nasjonen og medlemmer i hjemmet og til aktive deltagere i alt religiøst, socialt og borgerlig liv i kirken og samfundet. Fra begynnelsen av blev der gjort forsøk på å utvikle udisiplinert lek til fysisk og moralsk fullkommengjorelse.

»PRIMARY«-FORENINGEN.

Den annen »primary«-forening, som blev organisert, var en liten ward-organisasjon i 11 ward i Salt Lake City og var oprettet av fru Louie B. Felt. Likesom fru Rogers lærte dette ømme »barnløse« moderhjerte barna å be høilydt i deres små forsamlinger, å synge sammen, å fortelle små originale historier og uttrykke, på sin uskyldige måte, sin kjærlighet til foreldre og religion. Utstillinger blev arrangert, utsalg avholdt, hvor barna laget alle artiklene og vartet op i bodene. Hvete blev samlet og solgt. Barnekonserter blev avholdt.

Barnehaver var en utenlandsk omplantning fra Tyskland til New Jersey og New York i slutningen av sekstiårene. Fru Camilla Schoenfeldt Cobb hadde oprettet en i Salt Lake City i 1874. I begynnelsen av syttiårene var der ingen foreldre-

lærer-organisasjon, ingen grupper av barn i organisert form, ja ikke engang nogen organisert flokk av lærere til å studere barne-problemer nogetsomhelst sted i verden. Så denne »primary«-forening, hvor barnehavemetodene blev anvendt, var virkelig pioner på området.

I 1880 blev Louie B. Felt utnevnt til general-president for kirkens »primary«-foreninger. I de 45 år, hun hadde innehatt administrasjonen, så hun organisasjonen vokse op fra nogen få hundrede barn til et medlemsantal av 100.000 barn i alderen 4—14 år med en lederstab på 11.000 unge hustruer og piker.

Idag skaffer »primary«-organisasjonen midler tilveie for stats- og kommune-barnehjelpsinstitusjoner og understøtter lovbestemmelser, som sikrer gjennemførelsen av gode opdragelses- og sundhetslover. Der er et hovedstyre på 24 medlemmer med hovedkvarter i »Women's Building« ved siden av hotel Utah. Ukentlige bestyrelsesmøter blir avholdt både i grens-, distrikts- og hovedbestyrelser, avsluttede studiekurser for barn arrangeres i moderne, pedagogiske retninger. Barnas tanker og sinne ledes ved fortellinger, lek og musikk i religiøs og etisk retning. Håndarbeide utføres, og små skuespill, leker og folkedanser danner en del av deres arbeide. Store tablåer særpreger alltid deres årlige konferenser, som avholdes i juni måned i Salt Lake City. »Primary«magasinet, som nu kalles: »The Children's Friend«, oprettet i 1900, er både ét blomstrende foretagende og høist nyttig for den edle sak, det representerer.

Lik alle andre organisasjoner innen kirken meldte også »primary«-foreningen sig helhjertet til patriotisk tjeneste under verdenskrigen. Krigsarbeidet var en merkepel i dens utvikling, og det første arbeide av den art, som blev utført av barn i de Forenede Stater. Tusinder av gjenstander blev laget, og foreningen skjenket henimot 12.000 artikler til hospitalsbruk i form av ulltepper, strømper, vaskekluter etc. til det nasjonale Røde Kors.

BARNAS REKONVALESENTHJEM.

Barna oprettholdt, inntil for syv år siden, ved sine gaver en barneavdeling på de siste dages helliges hospital i Salt Lake City. Nu understotter og oprettholder deres fond et barnerekonvalesenthjem, også i Salt Lake City. Kirken skjenket to rummelige bygninger rette overfor den nordlige tempelport til dette barnehospital. Hit kommer barn fra hele landet for å få behandling og godt tilsyn under rekonvalesenstiden. Alle lidende barn får fri behandling, idet de tjenestgjorende læger yder sin hjelp helt gratis. Under de presiderende biskoper betales de overskridende utgifter, mens de midler, som er samlet av barna, benyttes til lopende utgifter. Siste år (1925) fikk 208 barn fra mange stater behandling. Blinde er blitt seende og halte er blitt istand til å gå, gjennem dyktig behandling samt tro og bon av både foreldre, sykepleiersker, læger og barna selv.

Den nyeste metode for å skaffe midler til »primary«arbeidet kalles »Birthday Penny Day« (Fødselsdag Penny Dag). Hver leder og hvert barn gir en penny årlig for hvert leveår av hans eller hennes liv. I året 1924 utbetaltes 48.764,00 dollar.

Fru Louie B. Felts andel i dette arbeide har vært stor på grunn av hennes egen elskelige personlighet. Begavet, som hun var, med enestående lederevner formåede hun i alle disse år å gjennemtrenge alle foreningene med sin ånd. Hun har sett og utviklet den fulle blomstring av initiativ blant alle sine medarbeidere. Hun hadde det vanskelige arbeide, ledet og utviklet gjennem årelang selvopofrelse og inspirert lederskap, å utvelge de rette personer til vanskelige stillinger, folk som kunde være med å bygge op denne samfundstjenestens og selvopofrelsens skjonne bygning og ikke ved egenrådighet og manglende dommeevne rive den ned. Hennes herlighetskrone er den kjærlighet, som hun skjenker til barna, og som i rikt mål skjenkes henne igjen. Hun fratråtte for et år siden (1925).

Hennes begavede og opofrende forste rådgiver May Ander-

son, som efterfulgte henne som foreningens generalpresident, har fått tredve års studium og forberedelse som fru Felts rådgiver, som redaktør av magasinet og som organisator av forskjellige virksomheter. Hun er en usedvanlig begavet drivkraft og forstår i en sjelden grad barnenaturen og hvad den trenger til. Foreningen vil vedbli å vokse under hennes administrasjon.

DANNELSEN AV HOVEDBESTYRELSER.

I 1880 kalte president John Taylor[k] kirkens kvinner sammen til en kvinnekonferense for å ordne med generalembedsmenn over de tre kvinneorganisasjoner. En hovedbestyrelse for »primary«-foreningen blev dannet om morgenen den 19de juni, og fru Louie B. Felt blev utnevnt til generalpresident over alle »primary«-foreninger i kirken. Generalpresidenten for kvinneforeningen blev utnevnt i eftermiddagsmøtet, Eliza R. Snow, og under aftenmøtet blev Elmina S. Taylor valgt til generalpresident for unge kvinners gjensidige utdannelsesforening. Disse bestyrelser var uavhengige, og hver av dem funksjonerte i overensstemmelse med embedsmennenes ønske og arbeidsplan, slik som de skiftende omstendigheter måtte kreve det.

SAMMENDRAG.

Disse tre organisasjoner i kirken dekker hele området av kvinners og barns fysiske, sociale og åndelige krav. Den kvindelige hjelpeforening er for modne kvinner og er både praktisk og spirituell i hensikt og virkekreds. De unge kvinners gjensidige utdannelsesforening er religiøs og social. »Primary«organisationen er opdragende, etisk og spirituell i hensikt og virke. Alle tre organisasjoner beror først og fremst på lokal ydeevne og dyktighet. Hver organisasjon styres av en president, to rådgivere, sekretær og kasserer. De lokale organisasjoner grupperer under en distrikts- eller, som det på en-

---

Anm. k. John Taylor efterfulgte Brigham Young som kirkens president i 1877.

gelsk kalles, en »stake«[l]-bestyrelse, og disse bestyrelser er da på sin side under jurisdiksjon av en hovedbestyrelse med hovedkvarter i Salt Lake City, Utah.

Hver organisasjon eier og utgir en avis, og hver hovedbestyrelse er delt i stående komiteer, som representerer organisasjonens forskjellige interesser og virksomheter. Intet maskineri kan være enklere og mere effektivt enn dette, som virker for de tre organisasjoner, hver uavhengig innen sitt område, aldri i gjeld, og hver med sin solide bankkonto til drift av de forskjellige arbeider og funksjoner. Der er ingen »jakt« efter midler i nogen av disse organisasjoner. Alle reise- og kontorutgifter dekkes ved små årlige avgifter.

Konferenser for alle disse organisasjoner holdes årlig i Salt Lake City, hvortil der møter delegerte fra hver ward-forening. Distriktskonferenser avholdes kvartalsvis på forskjellige steder overalt i veststatene, Kanada og Meksiko, hvor der bor medlemmer av kirken. Disse distrikter får hvert år efter tur besøk av medlemmer av hovedbestyrelsen.

De årlige generalkonferenser for hver forening holdes i det store tabernakel i Salt Lake City. Lærerike programmer utføres, mens møtet med gamle venner, samvær med beslektede medarbeidere og den stadige fornyelse av vennskapsforbindelser frembringer de sammensveisende ledd, som binder alle disse foreninger sammen til faste og urokkelige gruppeenheter.

(Fortsættes.)

Tilegnet Oslo grens sangkor, Jubileumshøitidligheterne 1930, 4de April.

Af *Kathinka Bisjord,* Oslo Gren.

Sangens skjønne toner stiger,
friskt og let i søskenlag.
Tunge skyer hurtig viker,
livet blir en solskinsdag.

Anm. l. Navnet »stake« angir en samling gruppe-enheter, som kalles ward. Zions »stakes« eller distrikter omfatter ca. 12 ward hver. Der er næsten 1000 ward i kirken, med over 700 grener i misjonene.

Ja, er veien hård å skue
stem da i en jubelsang.
Så blir motgangsfjeld en tue,
som du greier i et sprang.

Sangen tolker livets stormer
ungdomslengt og lokkekvad.
Sangen høiner for den former
tanken ren og gjør dig glad.

Sang gir kraft til brutte voner
bringer smil på tårekind.
Solens makt i sangens toner
kløver mørkets renkespinn.

Sangen mildt ved hjertet rører
strengen lys og underbar,
som det hårde sind henfører
op mot lyset inntil far.

Er end røsten ellers ringe,
kanske sangen, som du gav,
bar en sjel på drømme-vinger
livet ut og over grav.

INDHOLD:

SKANDINAVIENS STJERNE, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Organ i Danmark og Norge, udkommer den 1. og 15. i hver Maaned og koster 6 Kroner pr. Aar eller 25 Øre pr. Nummer. Til Salg paa alle Missionens Kontorer.

Udgivet og forlagt af HOLGER M. LARSEN,
Peder Skramsgade 15[1], København K.

Trykt hos F. E. Bording.